

2. odst. § 107 ob. zř., jaký nemůže býti podkladem pro utvoření společenstevního honbiště. Na stejném právním názoru je založeno i nař. rozhodnutí. Že by byl stát sporný soubor uznal za takovou topografickou jednotku, stížnost však netvrdí.

Č. 11.523.

Legionáři: K výkladu pojmu konání služby »podle svého služebního přidělení« ve smyslu § 2 odst. 1 zák. č. 462/1919 Sb., jako jednoho z předpokladů nároku na přiznání legionářského charakteru.

(Nález ze dne 3. listopadu 1934 č. 17.525.)

V ě c: Josef S. v J. (adv. Dr. Bohumil Kynych z Prahy) proti ministerstvu národní obrany o oduznání charakteru legionáře.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Podáním z 28. října 1931 žádal st-I — po bezvýsledném uplatnění tohoto nároku v letech 1921, 1922 a 1925 — znovu o přiznání charakteru legionáře. V této své žádosti uvedl, že v roce 1914 byl jako býv. rak. voják zajat na ruské frontě a že v Rusku vstoupil do československého vojska na základě přihlášky v dubnu r. 1916, kterou učinil u p. V. v asijském Rusku v městě Ch. Z Ch. byl převezen do Ta. a ještě téhož roku 1916 dopraven do T. do závodu na výrobu střeliva. V T. pracoval až do roku 1918 a po rozpuštění t.-ské organizace se vrátil s transportem p. H., plnomocníka Národní Rady v Rusku, do československého státu r. 1919, kde byl demobilisován v září 1919.

Žal. úřad nař. rozhodnutím po provedeném šetření zamítl žádost st-lovu za přiznání charakteru legionáře podle zák. č. 462/1919 Sb. a vl. nař. č. 151/1920 Sb. z těchto důvodů: Podle archivních záznamů se st-I nepřihlásil ke službě ve zbraní v československém zahraničním vojsku. Pracoval sice od 10. srpna 1916 v t.-ském závodě, ale když na jaře 1918 odjížděli přihlášení dobrovolníci do vojska, st-I s nimi neodjel a zůstal v T., ač nebyl ustanoven, aby zde zůstal na likvidaci závodu s panem H. Svědkové jím uvedení jeho údajů nepotvrdili nebo oznámili, že se po 14 letech naň již nepamatují. Nevyhověl tudíž podmínkám výše citovaného legionářského zákona a charakter legionáře mu nepatří.

O stížnosti na toto rozhodnutí podané uvážil nss toto:

Podle § 2 odst. 1 zák. č. 462/1919 Sb. — odst. 3 tohoto paragrafu, v němž se za určitých modalit přiznává charakter legionářů Čechoslovákům, příslušníkům spojeneckých armád, v daném sporu nepadá na váhu — je legionářem každý dobrovolník československé legionářské (revoluční — zahraniční) armády, který byl do ní zařazen na základě přihlášky učiněné příslušnému orgánu nebo zástupci československé Národní Rady v Paříži, nebo některé z jejích odboček, nejdéle do 28. října 1918, a to úplně dobrovolně, bez jakéhokoliv nátlaku nebo nařízení československé Národní Rady nebo jiného československého revolučního orgánu, veřejnou mocí nadaného, a v den převratu, t. j. 28. října 1918, skutečně v ní službu podle svého služebního přidělení konal. Vedle toho se tímto předpisem — kterážto ustanovení však v daném případě nepři-

cházejí v úvahu — za předpokladu splnění dobrovolné přihlášky shora označené přiznává charakter legionáře též tomu, kdo hodnověrně prokáže, že z důvodů na jeho moci a vůli nezávislých, nemohl v den 28. října 1918 v místě příslušného zařazujícího a přidělujícího československého vojenského úřadu k zařazení býti přítomen, nebo kdo byl z československé armády řádně propuštěn.

Ze shora uvedeného ustanovení, pokud in concreto přichází v úvahu, plyne, že zákon nárok na přiznání legionářského charakteru váže na splnění dvou podmínek a to: 1. že osoba přiznání tohoto charakteru se domáhající se nejdéle do 28. října 1918 dobrovolně u příslušného k tomu orgánu přihlásila do československé legionářské armády a 2. že v této armádě v den 28. října 1918 skutečně podle svého služebního přidělení konala službu. Při tom netřeba snad ani zvlášť zdůrazňovati, že obě uvedené podmínky musí býti v osobě domáhající se přiznání legionářského charakteru splněny a že nedostatek byť i jen jedné z nich nárok na přiznání legionářského charakteru vylučuje.

V daném případě odepřel žal. úřad přiznati st-li charakter legionáře proto, že nesplnil žádné z obou uvedených podmínek, tedy že se ani do československé legionářské armády dobrovolně nepřihlásil, ani v ní v den převratu nekonal skutečně služby podle svého služebního přidělení. Pokud se posléz uvedené podmínky týče, odůvodnil žal. úřad svůj výrok tím, že st-l pracoval sice od 10. srpna 1916 v t.-ském závodě, ale když na jaře 1918 odjížděli přihlášení dobrovolníci do vojska, st-l s nimi neodjel a zůstal v T., ač nebyl ustanoven, aby zde zůstal na likvidaci závodu s panem H.

Z tohoto odůvodnění jest zřejmo, že žal. úřad, aniž upřel práci st-lem v t.-ském závodě konané kvalifikací služby v československé legionářské armádě, shledal nesplnění podmínky svrchu sub 2. uvedené v tom, že st-l, neodjev na jaře roku 1918 s ostatními dobrovolníky do vojska a nebyv ustanoven k likvidaci závodu, v den převratu nekonal službu v tomto závodě podle svého služebního přidělení. St-l to popírá a dovolává se k vyvrácení tohoto zjištění žal. úřadu jednak »potvrzení« evidenci kanceláře Čechoslováků v Rusku z 21. srpna 1919, jednak »potvrzení«, vystaveného plnomocníkem československé Národní Rady, oddělení pro Rusko, Josefem H. z 9. prosince 1918, uváděje, že z těchto dokladů je zřejmo, že byl přidělen na práci v t.-ském závodě a sice — jak z posléz uvedeného potvrzení vysvítá — nejméně po dobu od r. 1916 do 9. prosince 1918 a že tedy i v den převratu v tomto závodě službu podle svého služebního přidělení konal.

V prvním ze st-lem dovolaných dokladů se potvrzuje, že Josef S. veden jest v evidenci ruské legie při evidenční kanceláři v Praze a že jmenovaný se hlásil do československého vojska a byl přidělen na obranu na práci v T. při výrobě střeliva. V druhém dokladu shora označeném potvrzuje jmenovaný tam plnomocník Národní Rady v této své vlastnosti, že Josef S. byl od r. 1916 zaměstnán v Rusko-Baltických závodech na náboje v městě T., že byl zapsán u Československé Národní Rady jakožto dobrovolník a platil řádně ustanovenou národní daň.

Než žádný z těchto dokladů není po mínění nss-u způsobilý zvrátiti zjištění žal. úřadu, že st-l neodjev na jaře 1918 do vojska a nebyv usta-

noven k likvidaci t.-ského závodu v den převratu v československé armádě skutečně podle svého služebního přidělení služby nekonal. Neboť z dokladu shora na prvním místě uvedeného lze, pokud se konání služby týče, vyčísti jen tolik, že st-l byl přidělen na práci na obranu v t.-ském závodě, není z něho však patrné, kdy se tak stalo a zejména ani do kdy toto přidělení trvalo. Z dokladu druhého pak vysvítá pouze, že st-l fakticky byl v t.-ském závodě na výrobu střeliva zaměstnán, doklad ten nepodává však důkazu o tom, že a kým byl k této práci přidělen, tím méně pak v které a po kterou dobu se tak stalo.

Zůstává tedy zjištění žal. úřadu, že st-l v rozhodný den 28. října 1918 v československé legionářské armádě podle svého služebního přidělení skutečně služby nekonal a že tedy nesplnil druhý předpoklad pro přiznání legionářského charakteru zákonem stanovený, stížností neotřeseno. Ježto pak, jak svrchu bylo podotčeno, nárok na přiznání charakteru legionáře jest podmíněn splněním obou v zákoně vytčených předpokladů a nedostatek byť i jednoho z nich vznik tohoto nároku vylučuje, musila stížnost býti zamítnuta, aniž měl soud příčinu zkoumati zákonitost nař. rozhodnutí, pokud st-li odepřelo přiznání legionářský charakter i z důvodu nesplnění podmínky první, t. j. řádné přihlášky do československé legionářské armády.

Č. 11.524.

Vojenské věci: Nárok na určité jiné pořadí než podle dne nabytí hodnosti — věty jako u Boh. A 9504/31 a 10765/33.

(Nález ze dne 3. listopadu 1934 č. 18.875.)

Věc: Josef Š. v B. (adv. Dr. Ladislav Wopršalek z Prahy) proti ministerstvu národní obrany o služební pořadí.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: St-l byl jako nadporučík doplň. služby Osobním Věstníkem mno č. 18/1932 povýšen na kapitána doplň. služby a to s účinností a pořadím od 1. dubna 1932. Proti určení tohoto pořadí vznesl st-l podle § 14 služ. předpisu A-VII námitky z 15. dubna 1932, jimž mno nař. rozhodnutím z 17. května 1932 nevyhovělo z těchto důvodů: »Namítáte, že podle V. V. 1925 čl. 434 jste byl v rozsahu povýšení již roku 1925, že však jste povýšen tehdy nebyl, protože jste byl právě ve zkušební praxi pro doplňovací službu. Domníváte se, že Vám »podle téhož V. V. pořadí zůstalo vyhrazeno« a domáháte se, aby podle cit. článku oddílu V. ad 3) a 6) byl Vám opraven pořadní den na 1. květen 1922. ... Pořadí v nynější hodnosti bylo Vám určeno podle § 3 předp. A-VII, t. j. od nabytí hodnosti. Vyhrazené pořadí Vám dáno býti nemohlo, poněvadž se Vás netýkala ustanovení odst. 1 § 10. Odvozujete-li svůj domnělý nárok na vyhrazené pořadí z povyšovacích směrnic V. V. č. 34/1925, třeba poukázati na to, že tyto směrnice se týkaly výhradně jen povýšení v roce 1925 a že jejich speciální ustanovení o pořadí pozbyla platnosti vydáním předpisu A-VII, jak plyne z výslovného znění 2. odst. rozkazu presidenta republiky z 11. května 1928 o pořadí důstojníků. —